

Sp. Duplek, 21. 9. 2021

Dragi Mir!

Sploh ne vem, kako naj začnem svojo izpoved. Za začetek bi rad povedal, da si mi všeč. Zelo, zelo všeč. Ampak zadnje čase te vidavam zelo malo. Saj se spomiš, kako se je vse skupaj s tem virusom začelo? Malce smo se oddaljili, a ni res? Veš, ko so dejali, naj ohranjamo razdaljo med nami, verjetno niso mislili tako daleč.

Ko pomislim nate, se pri prici spominim na naravo, ki nas obdaja. Saj veš, zeleni gozdovi, potočki in jezera, prelepe cvetlice, skratka vse, kar nas obdaja, ko odidemo s teh hrupnih mest. Tam je vse, kar dandanes vidiš ter slišiš, nabito polne ceste in gruce ljudi. In vsem se nekam nad vse mudi. Ampak ko obiščem bližnji gozd, pozabim na vse težave ter hrup. Takrat je *edina stvar, ki jo še slišim, petje ptic ter šumenje vetra. Tam te največkrat srečam. Zanima me, kako so nate gledali ljudje s preteklosti. Ampak verjamem, da se od takrat ni prav veliko spremenilo, vsaj v naravi ne. Še vedno so tu orhideje, ki so jih junaki v stari Grčiji poklanjali dekletom ter reke, po katerih so s svojimi jadrnicami pluli antični Egipčani.*

Mir, veš, pogrešam te. Verjamem, da nisem edina oseba, ki te. Brez tebe je v svetu kaos. Ljudje si sploh več ne zaupajo. Vselej iščejo razloge, da bi lahko nasprotovali ostalim. Sovražstvo postaja vsakdan. Večina ljudi kaos takoj poveže z vojno. Ampak tudi zdaj, ko je, vsaj tukaj, na srečo ni, se mi zdi, kot da si ljudje vsakodnevno izmenjujejo grde poglede. Takšne z namrščenimi obrvmi. Takšni mrki ter zlovoljni pogledi me kar malce prestrašijo. Mir, potrebujemo te. Prav vsi. To pa zato, ker mir ne pomeni samo, da država ni v vojni, ali kakršnemkoli konfliktu. Mir je takrat, ko je sovravnik človeštvu le še sam vrag, ne pa človek človeku. Nekje sem slišal ta čudovito misel: »Posamezna palica se zlahka zlomi. A deset takih palic skupaj je zlomiti presneto težko«. Zato mislim, da bi morali večkrat stopiti

skupaj ter se sprejemati. Verjetno se boš vrnil šele, ko se ljudje zresimo. Seveda pa ne smemo biti črnogledi. Na tem svetu najdeš prav vse. In naj me kolkja brne, če ne tudi dobrih ljudi, ki jih je na srečo zelo veliko. Morda še te ne poznam tako dobro, saj sem še precej mlad, ampak že ob misli nate postanem precej srečen. V tistem trenutku mi je pri srcu toplo. Veliko je besed, s katerimi bi te lahko opisal. Ampak verjetno že sam veš, da si perfekten v vseh pogledih. Vem tudi, da se te ne da kupiti nikjer, ne glede na to, kdo bi te kupil ali kolikor denarja bi ta imel. Na žalost pa te ima velika večina za samoumevnega, kar je po mojem mnenju precej absurdno. Lažje ter hitreje se zaneti vojna kot vzpostavi mir. Pa tudi obdržati te je težko zaradi človekove eksplozivne ter dramatične narave, ki nas nastroji drug proti drugemu. Rad te imam. In nočem, da se mi še kdaj izmuzneš iz rok. Nočem, da odideš. Želim te videti vsak dan v letu. Ti si tisto, kar si človeštvo želi in potrebuje. Moje ljubezni, ki jo čutim do tebe, ne bi mogel izkazati z nikakršnim pismom. Neskončno rad te imam. Ti mi ogreješ srce ter nudiš občutek varnosti.

Kaj naj rečem. Ko si z mano, čas zdrsi skozi moje prste kakor pesek. V zgodovini te marsikdaj ni bilo tukaj, zame, za nas ter naše prednike, ampak je vazno, da si tukaj sedaj. Čeprav še vedno ne povsem. Uram, da se bo situacija po svetu kmalu pomirila in te bomo sprejeli odprtih rok.

Rad bi samo, da veš, da te imam rad.

Mark